

ЛЪЧЕЗАР СТАНЧЕВ
УЧЕНИК СЪМ
ВСИЧКО ЗНАЯ

chitanka.info

С много шум и много вик
Панчо стана ученик.
Бързо буквите сполучи
Горе-долу да изучи.
В къщи книжки си чете
и се пее туй дете:
„Ученик съм, всичко зная
от началото до края.
Като каква си Боряна
скоро пръв в класа ще стана!“.
Книжка шарена отвори,
на сестра си заговори:
— Слушай, како, всичко мога.
Сбъркам ли, не бивай строга.
Всички книги по света
мога вече да чета.
— Значи всичко можеш ти?
Я ей тука прочети!

Панчо четене обича,
бързо, весело засрича:
— Ба-ба ви-ка вряк-вряк,
И-мам ху-бав ба-бу-няк...
— Не е „баба“, а е „жаба“
и си има „жабуняк“.
Още да се учиш трябва!
Прочети ми тука пак!
Тук! — посочи му Боряна.

Панчо весел пак подхвана:
— Зи-ма дой-де от-да-ле-че
и пър-жол-ки и-ма ве-че...
— Не „пържолки“, а „пързалки“!
— И пържолки, и пързалки
има за децата малки!

Ти ми пречиш — замълчи,
даже затвори очи!
Чуй ме хубаво сега:
Гар-ван гра-ка ча-ча-ча!
— Не, не искам да мълча!
Гарван грака „га-га-га“,
а не знае „ча-ча-ча“!
Няма да те слушам вече,
недоучено човече!
За да можеш да сполучиш,
трябва повече да учиш!
Пръв си ти, но по лудуване!
— Стига си ме укорявала,
стига си ме поучавала!
Пръв съм аз и по рисуване!
Писаха ми шест за срока,
дай боичките и блока!
Дай го! — Той ѝ настоява,
ала блока тя не дава.
Панчо с нея се сборичка,
грабна блока и боичка.
— Ти рисуваш слон завчас,
виж, не мога ли и аз!
Ето слона!
— Рисувач! —
сонна му се тя през плач.
— Твойто слонче не е слон,
а е някакъв балон!
Панчо весело се смее
и започва пак да пее:
„Ученик съм, всичко зная
от началото до края!
Като каква си Боряна
скоро пръв в класа ще стана!“.
Гледай къща как се прави
с четири чертички прави!
Тя под стряхата се крие,

над комина дим се вие...
И прозорец със цветя!
Вече е готова тя! —
Гордо той носленце вири,
свойта песничка си свири:
„Фю-фю, фю-фю, фю-фю, фю-фю,
фю-фю, фю-фю, фю-фю, фю-фю!“.
Над главата му застава
и усмихна се Боряна:
— Верно, Панчо, свириш сладко
с тая свирчица в уста,
ала къщата си, братко,
си оставил без врата?
Що рисуваш ти сега?
А-а-а, прасенце със рога...
А какви са тия птички?
Що рисуваш с две боички?
А-а-а, това са две петлета,
всяко с четири крачета...
Стига, стига, знам те, знам,
рисувач си ти голям.
По-добре за да сполучиш,
трябва много да се учиш.
Дай ми блока и боичките!
Вън иди да видиш птичките,
че са всички с две крачета...
Дръпна тя от него блока.
— Да, добър ти е съвета!
Стига вика, стига хока!

Тича Панчо вън на двора
и си мисли: „Лоши хора!“.
А кокошките, петлите
го подгониха сърдити:
— Ко-ко, кър-кър, куткудяк!
Дръжте рисувача-враг,
прави ни четирикраки,

да го клъвнем с човки яки!
Кър-кър, ко-ко, кут-кудяк,
дръжте рисувача-враг!
Хукна Панчо презглава
и едва се отърва:
Спря се чак при обуцаря,
с него ще се разговаря...
— Майстор обуцар си ти
вадиш гвоздеи с клещи,
чукаш клечки трас-прас!
Дай, не мога ли и аз!
Обуцарят го препаса.
— Сядай тук пред тая маса!
Ето ти обувка, дръж,
чукай силно, щом си мъж!

Над обувката тогава
Панчо весело застава,
чук и шило получава.
Чукна клечката, но тя
надалече отлетя.
Чукна пак, но, без да иска,
пръст удари, та изписка.
— Лоша клечка! Тежък чук!
Дай ми, ако имаш друг!

Бързо пръста си засмука.
Взе си обуцарят чука:
— Малък си ми, но при мен
идвай, Панчо, всеки ден.
За да можеш да сполучиш,
трябва дълго да се учиш,
че това не е игралка!
— Сбогом, чичко, при децата
първенец съм в махалата!
Ще отида на пързалка!

Панчо вѣнка пак изтича,
да се хвали той обича:
— Ученик съм, всичко зная
от началото до края...

Кѣнки първи път поставя,
но хвалбите не забравя:
А до локва замразена
в тая утрина студена
го очакват Слав и Зорка:
— Панчо, знаеш ли „осморка“?
— Ученик съм, всичко знам,
дайте кѣнките насам!

— Хей, другари, погледнете,
кой е Панчо разберете!
И осморка като вас
мога да направя аз!

Весело рѣце разпери,
ала нещо стана тука,
тупна той — ледът пропука,
Панчо в локва се намери.
Слав и Зорка с буен смях
го заведоха у тях.

— Който иска да сполучи,
трябва, Панчо, да се учи!
Сбогом, при Боряна стой
и от нищо се не бой!

Те навѣнка пак отиват,
а Боряна мѣлчалива,
иска да не го обижда,
прави се, че го не вижда
как намусен с яд в гърди
край огнището седи.

Топло огънят го грее,
котка мърка и се смее.
Панчо почва пак да пее:
„Ученик съм, всичко зная
от началото до края!
Като каква си Боряна
скоро пръв в класа ще стана!“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.